

Advent II. vasárnapja – C év

Az egyszeri királynak volt egy gyönyörű és nagyon okos leánya. Apja mindent megadott neki, a széltől is óvta, szolgák lesték minden óhaját. Egyszerre mégis egy furcsa, titkos betegség kezdte gyötörni. Napról-napra búskomorabb lett, már senki sem látta mosolyogni. Elgyengült, sorvadozott, az ágyból kikelni sem volt ereje. Minden életkedve elszállt. Apja híres orvosokat, bölcseket, tudósokat hívatott, de a betegséggel egyikük sem tudott mit kezdeni. Egyszer egy öregember érkezett, távoli vidékről. “Én meggyógyítom a hercegnőt, felség!” – mondta a királynak. Belépett a lány szobájába, karján egy fedeles kosárral. “Viseld gondját!” – szólt a némán, sápadtan, lehunyt szemmel heverő lányhoz. Azzal otthagya a kosarat és elment. A lány nagy nehezen kinyitotta a szemét, kinyújtotta a karját, s felhajtotta a kosár fedelét. Éles sírás hangzott fel a kosárból, s a lány döbbenten bámult. Néhány hónapos csecsemő feküdt a kosárban, soványan, mint a csontváz, tele sebekkel, rosszindulatú kiütésekkel. A hercegnő szíve megesett a gyermekben. Fölkelt, karjába vette, ringatni kezdte. Elhatározta, hogy ápolni, gondozni, gyógyítani fogja. Embert nevel majd belőle. Nagy-nagy fáradsággal teljesítette is, amit elhatározott. Hosszú-hosszú hónapokon, éveken át gondozta a kicsit, sokat éjszakázott mellette: etette, mosdatta, öltöztette. A sokáig betegeskedő gyermek végül egy nap kacagva ébredt, s így kiáltott a fölé hajló hercegnőnek: “Mama!” A hercegnő boldogan nevetett, felugrott és körültáncolta a szobát! Most vette csak észre, hogy amíg a gyermeket ápolta, nevelte, ő maga is meggyógyult. Hogyan készítsük elő az Úr útját, vagyis önmagunkat? Úgy, hogy felismerve hibáinkat, bűneinket, gyöngeségeinket, bűnbánatot tartunk és megpróbálunk egyre jobb emberekké lenni. “Ami göröngyös, váljék sima úttá!” Addig, amíg nem érzünk felelősséget másokért, nincs elég motivációnk a bűn elleni küzdelemre. Azonban ha igazán szeretünk másokat, s a legjobbat akarjuk nekik adni önmagunkból, akkor valóban igyekszünk is a legjobbak lenni. A halmok lehordása jelenti a kevélységből, önzésből, hiúságból, mások lenézéséből fakadó hibáink leküzdését. A völgyek feltöltése pedig a mulasztásaink, lustaságból, hanyagságból fakadó bűneink elleni küzdelmet jelképezi. Így válhatunk Isten egyre simább útjává az emberek felé. Így lehetünk olyan ajándékká, akinek örülni tudnak az emberek, akinek jó ott lenni a közelében! Erre az önajándékozó szeretetre mutat nagyszerű példát a mai nap szentje, Szent Miklós püspök, a gyerekek – és felnőttek által is – várva várt Mikulás.

“Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit! A völgyeket töltsétek föl, a halmokat hordjátok el! Ami görbe, legyen egyenessé, ami göröngyös, váljék sima úttá!” – hangzik felénk Izaiás próféta szózata Advent II. vasárnapján. Milyen sokszor hiányoljuk az életünkből Isten jelenlétét: hiányoljuk az örömet, a békét, a lelkiéretet, egyáltalán az életünk értelmét. Pedig ahhoz, hogy Isten eljöhessen az életünkbe, elő kell készítenünk az Ő útját. Isten útja pedig az ember – mi magunk! Isten mindig is emberi módon, emberi eszközök által szólt, közeledett az emberiség felé, hiszen hogyan is tudnánk egyébként megérteni? A pátriárkák, a próféták, a kiválasztottak által nyilatkozott meg az Ószövetségben, az idők teljességében pedig “Fia által szólt hozzánk”, aki emberré lett, asszonytól született. Jézus, a Fiú pedig nem elsősorban parancsokat osztogatott vagy tanórákat tartott arról, hogy hogyan is lehet megismerni Istent, hanem arra szólította az embereket, hogy kövessék Őt, éljenek a példája szerint. Ha meg akarjuk érezni Isten szeretetét, nekünk kell szeretnünk embertársainkat. Ha boldogok akarunk lenni, boldogságot kell vinnünk mások életébe. Ha értelmesnek akarunk látni az életünket, értelmet kell adnunk mások életének. Ha azt kívánjuk, hogy Isten eljöjjön hozzánk, nekünk kell Isten útjává válnunk mások felé. Olyan emberekké kell lennünk, akiknek szavaiból, cselekedeteiből felismerhető lesz az Isten azok számára, akik között élünk! Akkor van velünk, akkor él bennünk az Isten, ha másokhoz el akarjuk és el tudjuk vinni Őt.